

Vlaams
Parlement

stuk **641** (2009-2010) – Nr. 11
ingediend op 23 november 2010 (2010-2011)

Ontwerp van decreet

betreffende de private arbeidsbemiddeling

Advies

van de Raad van State

Stukken in het dossier:

- 641** (2009-2010) –
- Nr. 1: Ontwerp van decreet
 - Nr. 2: Amendementen
 - Nr. 3: Verslag over hoorzitting
 - Nr. 4: In eerste lezing aangenomen artikelen
 - Nr. 5: Verslag + Addendum
 - Nr. 6 en 7: Reflectienota's
 - Nr. 8: Amendementen
 - Nr. 9: Motie houdende verzoek tot raadpleging van de Raad van State
 - Nr. 10: Amendementen

verzendcode: ECO

CE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 48.922/1
VAN 19 NOVEMBER 2010

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, eerste kamer, op 16 november 2010 door de Voorzitter van het Vlaams Parlement verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over amendementen bij een ontwerp van decreet "betreffende de private arbeidsbemiddeling" (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-2010, nrs 641/8 en 641/10), heeft het volgende advies gegeven:

CE

48.922/1

Volgens artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, moeten in de adviesaanvraag de redenen worden opgegeven tot staving van het spoedeisende karakter ervan.

In het onderhavige geval wordt het verzoek om spoedbehandeling gemotiveerd

"door de zaak C-397/10 van de Europese Commissie tegen het Koninkrijk België, neergelegd op 4 augustus 2010 bij het Hof van Justitie van de Europese Unie. In deze zaak dreigt België veroordeeld te worden wegens de bepaling van artikel 8, § 1, 2°, van het decreet van 13 april 1999 met betrekking tot de private arbeidsbemiddeling in het Vlaamse Gewest, op basis waarvan de dienstverleners waaronder ook de buitenlandse dienstverlener, verplicht worden een volledig volstort kapitaal van ten minste 1.250.000 Belgische frank te bezitten. Deze bepaling is in strijd met het vrije verkeer van diensten in de Europese Unie, meer bepaald artikelen 49 en 56 van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. De voorwaarden in artikel 5 van het ontwerp van decreet betreffende de private arbeidsbemiddeling vervangen de voorwaarden waaronder die bepaald in het hierboven genoemde artikel 8 van het decreet van 13 april 1999. Hierbij wordt de aangevochten bepaling geschrapt. Het niet tijdig aannemen van het ontwerp van decreet zal aanleiding geven tot een veroordeling van het Koninkrijk België door het Europese Hof van justitie. Het Koninkrijk België moet voor 26 november 2010 het bewijs leveren dat de bestreden bepaling in overeenstemming werd gebracht met het communautaire recht".

*

* *

Overeenkomstig artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, heeft de afdeling Wetgeving zich moeten beperken tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond⁽¹⁾, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.

*

* *

⁽¹⁾ Aangezien het om amendementen op een ontwerp van decreet gaat, wordt onder rechtsgrond de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

CE

48.922/1

AMENDEMENTEN NRS. 37, 38, 39 en 40 VOORGESTELD DOOR
MEVROUW PATRICIA CEYSSENS ⁽²⁾

De amendementen nrs. 37, 38, 39 en 40 op het ontwerp van decreet betreffende de private arbeidsbemiddeling, voorgesteld na indiening van het verslag door mevrouw Patricia Ceyssens, strekken ertoe, luidens de verantwoording ervan, "de decretale basis [te] voorzien om uitzendarbeid in de Vlaamse overheid en de lokale en ondergeschikte besturen toe te laten" en dit "met toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen (...) met betrekking tot de impliciete bevoegdheden". Volgens de steller van de amendementen wordt door het verstrekken van voornoemde decretale basis tevens artikel 4 van richtlijn 2008/104/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 betreffende uitzendarbeid ⁽³⁾, wat het Vlaamse Gewest betreft, in het interne recht omgezet.

Met het oog hierop wordt in artikel 2 van het ontwerp van decreet betreffende de private arbeidsbemiddeling bepaald dat het decreet ook voorziet in de omzetting van artikel 4 van richtlijn 2008/104/EG (amendement nr. 37), wordt in artikel 3, 1°, b), van hetzelfde decreet bepaald dat private arbeidsbemiddeling gericht is op het bijstaan van werkgevers "uit de private en publieke sector" bij het zoeken naar geschikte werknemers (amendement nr. 38), wordt in artikel 3, 1°, c), van hetzelfde decreet bepaald dat private arbeidsbemiddeling gericht is op het in dienst nemen van werknemers om hen ter beschikking te stellen met het oog op de uitvoering van tijdelijke arbeid onder het gezag van een gebruiker "van de private of publieke sector" (amendement nr. 39), en wordt artikel 4, § 2, van hetzelfde decreet vervangen door een bepaling ertoe strekkende dat het "decreet (...) van toepassing (is) op private arbeidsbemiddeling in de private en de publieke sector" (amendement nr. 40).

⁽²⁾ *Parl. St.* VI. Parl. 2009-2010, nr. 641/8.

⁽³⁾ Artikel 4, lid, 1, van die richtlijn luidt: "Beperkingen van en een verbod op de inzet van uitzendkrachten kunnen uitsluitend worden gerechtvaardigd met redenen van algemeen belang, die met name verband houden met de bescherming van de uitzendkrachten, de eisen ten aanzien van de gezondheid en veiligheid op het werk of de noodzaak de goede werking van de arbeidsmarkt te garanderen, en misbruik te voorkomen".

CE

48.922/1

Bespreking

1.1. De steller van de amendementen gaat er, wat de amendementen nrs. 37 en 39 betreft, van uit dat het volstaat, teneinde uitzendarbeid in de (Vlaamse) publieke sector ⁽⁴⁾ effectief mogelijk te maken, in de decretale regeling van de private arbeidsbemiddeling, waaronder eveneens uitzendactiviteiten dienen te worden begrepen, te bepalen dat die activiteiten ook betrekking kunnen hebben op de publieke sector. Die zienswijze kan om de hierna volgende redenen niet worden bijgetreden.

Dat uitzendbureaus zich, wat hun activiteiten betreft, in beginsel ook kunnen richten tot de publieke sector, heeft als zodanig niet tot gevolg dat de overheden van de publieke sector zonder meer een beroep kunnen doen op de diensten van een uitzendbureau ⁽⁵⁾. Immers, ook al zijn de gewesten bevoegd voor de erkenning van uitzendbureaus op grond van hun bevoegdheid inzake arbeidsbemiddeling ⁽⁶⁾, en kunnen ze met het oog hierop de reikwijdte van de activiteiten van de uitzendbureaus regelen, is enkel de federale overheid bevoegd om de arbeidsrechtelijke en civielrechtelijke aspecten van de uitzendarbeid te regelen ⁽⁷⁾. Met verwijzing naar arrest nr. 65/98 van het Grondwettelijk Hof ⁽⁸⁾, stelde de Raad van State, afdeling Wetgeving, in advies 32.867/VR dat "de regels betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers ten behoeve van gebruikers, (moeten) worden beschouwd als deel uitmakende van een regeling inzake de bescherming van contractuele werknemers" en dat "zulke regeling (...) deel uit(maakt) van

⁽⁴⁾ Dat begrip wordt niet gedefinieerd in de voorgestelde amendementen. Uit de verantwoording blijkt dat het om "de Vlaamse overheid en de lokale en ondergeschikte besturen" gaat. Vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid dient dit begrip, bovendien op een meer precieze wijze, in de tekst zelf van de amendementen te worden gedefinieerd.

⁽⁵⁾ Artikel 9, § 2, 2°, van het ontwerp van decreet bevestigt bovendien dat het uitzendbureau de wettelijke voorwaarden inzake de uitzendarbeid dient na te leven, derhalve met inbegrip van de beperkingen op dat vlak voor de publieke sector.

⁽⁶⁾ Artikel 6, § 1, IX, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

⁽⁷⁾ Adv. RvS 17.146/1, 27 maart 1986, over een ontwerp van wet "betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers", *Parl. St.* Kamer 1986-1987, nr. 762/1, 13.

⁽⁸⁾ GwH, nr. 65/98, 10 juni 1998.

CE

48.922/1

de aangelegenheid van het arbeidsrecht die, behoudens de terzake tot stand gebrachte bevoegdheidstoewijzingen aan de gemeenschappen en de gewesten, een aangelegenheid is die tot de federale bevoegdheid is blijven behoren ⁽⁹⁾" ⁽¹⁰⁾. Het komt dus, behoudens in de gevallen waar toepassing zou kunnen worden gemaakt van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, niet aan de gewesten maar aan de federale overheid toe om de terbeschikkingstelling van werknemers ten behoeve van gebruikers van de publieke sector te regelen ⁽¹¹⁾. Het komt ook uitsluitend aan de federale overheid toe om, wat dat betreft, artikel 4 van richtlijn 2008/104/EG in het interne recht om te zetten.

Weliswaar beroept de steller van de amendementen zich op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 om de amendementen nrs. 37 en 39 te verantwoorden ⁽¹²⁾. Gelet evenwel op de beperkte draagwijdte van de bij die amendementen voorgestelde regeling, nl. bepalen dat private arbeidsbemiddelingsbureaus zich, wat hun uitzendactiviteiten betreft, *in beginsel* ook kunnen richten tot de publieke sector, hetgeen de federale arbeidsrechtelijke bevoegdheid om de in de publieke sector *toegelaten* uitzendarbeid te bepalen als zodanig onverlet laat, is die regeling, aldus

⁽⁹⁾ (voetnoot 1 van het advies) Zulks wordt overigens bevestigd in artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 12°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

⁽¹⁰⁾ Adv.RvS 32.867/VR, 14 februari 2002, over een ontwerp van wet "tot wijziging van de nieuwe gemeentewet, wat de terbeschikkingstelling van het personeel betreft", *Parl. St.* Senaat 2000-2001, nr. 2-875/4, 2. Zie ook Adv.RvS 33.992/3, 5 november 2002, over een voorontwerp van "kaderdecreet bestuurlijk beleid", *Parl.St.* VI.Parl. 2002-2003, nr. 1612/1, 99-100; Adv.RvS 38.240/3, 26 april 2005, over een voorontwerp van "Gemeentedecreet", *Parl.St.* VI. Parl. 2004-2005, nr. 37/1, 300-301.

⁽¹¹⁾ Zie in dat verband de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers.

⁽¹²⁾ De verantwoording bij de ingediende amendementen bevat evenwel geen enkel element dat zou kunnen aantonen dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus zijn vervuld.

CE

48.922/1

begrepen, niet aangetast door bevoegdheidsoverschrijding en is een beroep op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 wat dat betreft dan ook zinledig ⁽¹³⁾.

Met de beperkte draagwijdte die aan amendement nr. 39 moet worden gegeven, kan de bij dat amendement voorgestelde regeling evenmin worden beschouwd als een omzetting van artikel 4 van richtlijn 2008/104/EG en is amendement nr. 37, los van de vraag betreffende de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest (zie *supra*), in elk geval zonder voorwerp.

1.2. Zo de bij amendement nr. 39 voorgestelde wijziging wel degelijk de door de steller ervan beoogde draagwijdte zou hebben, *quod non* (zie *supra*), zou een tweede bevoegdheidsbezwaar te vinden zijn in het koninklijk besluit van 22 december 2000 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen, dat uitvoering geeft aan artikel 87, § 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, en waarvan de bepalingen als bevoegdheidsverdelende regels dienen te worden beschouwd ⁽¹⁴⁾. Uit artikel 2 van dat besluit dient te worden afgeleid dat aan de personeelsbehoeften van de aan dat besluit onderworpen diensten wordt voldaan door ambtenaren in vast dienstverband of, in welbepaalde gevallen, door personen die bij arbeidsovereenkomst in dienst worden genomen. Aangezien werknemers die door een uitzendbureau in dienst worden genomen om ter beschikking te worden gesteld van een gebruiker van de publieke sector geen

⁽¹³⁾ De vraag in hoeverre de decreetgever met toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 arbeidsrechtelijke aspecten van de terbeschikkingstelling van werknemers ten behoeve van gebruikers zou kunnen regelen, wordt in het kader van de voorliggende adviesaanvraag niet nader onderzocht, aangezien dat niet het eigenlijke voorwerp is van de voorgestelde amendementen. De Raad van State, afdeling Wetgeving, betwijfelt evenwel of het eventuele toelaten van uitzendarbeid voor de gehele publieke sector waarvoor de Vlaamse overheid bevoegd is, als uitzondering op het thans geldende verbod terzake dat uit de federale wetgeving moet worden afgeleid, zou voldoen aan alle voorwaarden waaronder artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 kan worden toegepast, aangezien, gelet op de aanzienlijke gevolgen van dergelijke maatregel, in geen geval sprake zou kunnen zijn van een marginale weerslag op de federale bevoegdheid.

⁽¹⁴⁾ GwH, nr. 39/97, 14 juli 1997.

CE

48.922/1

contractuele arbeidsrelatie hebben met de betrokken gebruiker, is deze tewerkstellingsvorm niet verenigbaar met artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 december 2000, wat de indienstnemingen bij de aan dat besluit onderworpen diensten betreft.

2. Wat amendement nr. 38 betreft, dat het zou mogelijk maken dat werkgevers uit de publieke sector bij het zoeken naar geschikte werknemers kunnen worden bijgestaan door een bureau dat diensten van private arbeidsbemiddeling verricht, dient rekening te worden gehouden met artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, luidens welk het personeel van een gemeenschaps- of gewestregering wordt aangeworven door bemiddeling van het Vast secretariaat voor werving van het Rijkspersoneel (lees thans: Selor). Dat voorschrift is enkel van toepassing op aanwervingen in vast dienstverband en niet op contractuele aanwervingen. Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof vereist artikel 87, § 2, dat Selor de proeven inricht voor de selectie van de kandidaten die het meest geschikt zijn om de openbare ambten in de diensten van de regeringen van de deelentiteiten in te vullen, en beantwoordt een wervingsprocedure die weliswaar in een samenwerking met Selor voorziet, maar Selor elke inrichtingsbevoegdheid ontnemt, niet aan die vereiste ⁽¹⁵⁾. Volgens de Raad van State, afdeling Wetgeving, kan de begeleiding door andere instanties dan Selor, dan ook niet slaan "op de 'bemiddeling' zelf, aangezien de bijzondere wetgever die taak heeft voorbehouden aan Selor" ⁽¹⁶⁾.

Ook al bepaalt artikel 5, 11°, van het ontwerp van decreet betreffende de private arbeidsbemiddeling, zoals het in eerste lezing is goedgekeurd, dat "het bureau (...) niet in de plaats (treedt) van de opdrachtgevende werkgever bij de beslissing over de aanwerving of het ontslag van de werknemer", het voorgestelde amendement nr. 38 kan niet tot gevolg hebben dat private arbeidsbemiddelingsbureaus voor de toegang tot ambten in vast dienstverband de bemiddeling kunnen uitvoeren in de plaats van Selor. Onder dat voorbehoud kan het amendement nr. 38 bevoegdheidsrechtelijk doorgang vinden.

⁽¹⁵⁾ GwH, nr. 96/2005, 1 juni 2005, B.10 en B.12.3.

⁽¹⁶⁾ Zie bijv. Adv. RvS, 44.250/3, 8 april 2008, over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering "tot wijziging van het Vlaams personeelsstatuut van 13 januari 2006 wat betreft de uitvoering van het sectoraal akkoord 2005-2007 en andere bepalingen".

CE

48.922/1

De bij amendement nr. 38 voorgestelde wijziging zal echter wellicht niet tot gevolg hebben dat overheden zonder meer een beroep kunnen doen op private arbeidsbemiddelingsbureaus. Daartoe zal het in de meeste gevallen noodzakelijk zijn de nodige wijzigingen aan te brengen in de aanwervingsprocedures die zijn opgenomen in de verschillende rechtspositieregelingen van het personeel, en dit zowel wat de contractuele als wat de statutaire aanwervingen betreft ⁽¹⁷⁾. Wat statutaire aanwervingen in de diensten van de Vlaamse overheid betreft, is dat overigens een aan de Vlaamse Regering voorbehouden aangelegenheid ⁽¹⁸⁾.

3. De draagwijdte van amendement nr. 40, waarbij artikel 4, § 2, van het ontwerp van decreet, dat thans bepaalt dat het decreet niet van toepassing is op de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (hierna: VDAB) en de gemandateerde organisaties voor kosteloze arbeidsbemiddeling, wordt vervangen door een bepaling waarbij het decreet van toepassing wordt verklaard op private arbeidsbemiddeling in de private en de publieke sector, is niet duidelijk. Het lijkt de afdeling Wetgeving in elk geval onwaarschijnlijk dat aan de voorgestelde wijziging de bedoeling ten grondslag zou liggen om op de VDAB de regeling voor de private arbeidsbemiddeling van toepassing te maken, nu de VDAB een overheidsdienst is waarvoor de regels inzake onder meer arbeidsbemiddeling zijn vastgelegd in het decreet van 7 mei 2004 tot oprichting van het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap "Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding". Op die wijze zou immers een vermenging ontstaan van publieke en private arbeidsbemiddeling.

Zo het amendement nr. 40 slechts de bedoeling zou hebben te bevestigen wat reeds uit de amendementen nrs. 37, 38 en 39 voortvloeit, wat meer aannemelijk lijkt, kan worden verwezen naar wat hiervoor met betrekking tot die amendementen is gesteld.

⁽¹⁷⁾ Zie bijvoorbeeld, voor wat de gemeenten en provincies betreft, artikel 20 van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2007 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatsstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

⁽¹⁸⁾ Zie in dat verband, weliswaar met betrekking tot de federale uitvoerende macht, GwH, nr. 99/2004, 2 juni 2004.

CE

48.922/1

AMENDEMENTEN NRS. 41, 42 en 43 VOORGESTELD DOOR DE HEER
IVAN SABBE ⁽¹⁹⁾

De amendementen nrs. 41, 42 en 43 strekken ertoe een aantal voorwaarden waaraan een bureau dat diensten van private arbeidsbemiddeling verricht moet voldoen, uit het ontwerp weg te laten. Het betreft meer bepaald de voorwaarde met betrekking tot het onderschrijven en het naleven van de gedragscode die door de Vlaamse Regering wordt bepaald (artikel 5, 15° van het ontwerp) en de daaraan gekoppelde straf bij niet-naleving van deze voorwaarde (artikel 23, 6°) en de voorwaarde dat het bureau dient te voldoen aan de criteria inzake kwaliteit en deskundigheid die door de Vlaamse Regering worden bepaald in functie van de aard van de verrichte diensten (artikel 5, 17°). Luidens de verantwoording bij de amendementen zouden die voorwaarden strijdig zijn met artikel 16, lid 3, van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (hierna: dienstenrichtlijn).

Bespreking

1. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van de dienstenrichtlijn kunnen eisen aan het verrichten van een dienstenactiviteit worden gesteld als deze gerechtvaardigd zijn om redenen in verband met de openbare orde, de openbare veiligheid, de volksgezondheid of de bescherming van het milieu.

2. In de memorie van toelichting wordt bij artikel 5, 15°, van het ontwerp van decreet verduidelijkt dat de gedragscode "een vertaling is van de voorwaarden die in het ontwerp van decreet worden bepaald" en tot doel heeft "de bureaus in eenvoudige bewoordingen in te lichten over de uitvoeringsvoorwaarden van hun activiteiten van private arbeidsbemiddeling". In deze gedragscode zou "extra toelichting, uitlegging en verduidelijking over deze voorwaarden kunnen worden gegeven". Aldus begrepen, voegt de voorwaarde om bedoelde gedragscode te onderschrijven en na te leven, in essentie niets toe aan de gevolgen van de andere voorwaarden die in het decreet worden bepaald.

⁽¹⁹⁾ *Parl. St.* VI. Parl. 2009-2010, nr. 641/8.

CE

48.922/1

In dat opzicht lijkt die voorwaarde op zichzelf beschouwd dan ook verenigbaar met artikel 16, lid 3, van de dienstenrichtlijn. Bovendien heeft het opleggen van die voorwaarde geen discriminerend effect naargelang de plaats van vestiging, aangezien ze geldt voor alle bureaus voor private arbeidsbemiddeling ongeacht de plaats van vestiging. Niettemin staat het de decreetgever vrij om, zoals in amendement nr. 41 wordt voorgesteld, bedoelde voorwaarde, evenals de erop betrekking hebbende strafbepaling (amendement nr. 43), uit het decreet weg te laten.

3. In de memorie van toelichting wordt bij artikel 5, 17°, van het ontwerp van decreet gesteld dat die bepaling "de Vlaamse Regering toe(laat) om voor bepaalde activiteiten bepaalde kwaliteits- en deskundigheidsvereisten te bepalen waaraan de bureaus moeten voldoen (bv. diplomaveristen of beroepservaring binnen de sector)". Zoals ook al op algemene wijze werd gesteld in advies 48.142/1 van de Raad van State, afdeling Wetgeving, over het voorontwerp van decreet betreffende de private arbeidsbemiddeling ⁽²⁰⁾, kan deze eis worden betrokken op de bescherming van werknemers en werkzoekenden tegen mogelijke misbruiken, waardoor deze eis in elk geval gerechtvaardigd kan worden in het licht van de verplichtingen die voortvloeien uit het IAO-verdrag nr. 181. Een verantwoording van die eis in het licht van artikel 16, lid 3, van de dienstenrichtlijn wordt evenwel in de memorie van toelichting niet gegeven. Het staat aan de decreetgever om na te gaan of dergelijke verantwoording voorhanden is. Indien dergelijke verantwoording niet voorhanden is, lijkt de voorwaarde te moeten worden weggelaten uit het decreet, zoals voorgesteld bij amendement nr. 42. Het opleggen van die voorwaarde heeft evenwel geen discriminerend effect naargelang de plaats van vestiging, aangezien ze geldt voor alle bureaus voor private arbeidsbemiddeling ongeacht de plaats van vestiging.

⁽²⁰⁾ *Parl. St. VI. Parl. 2009-2010, nr. 641/1, 60-61.*

CE

48.922/1

AMENDEMENTEN NRS. 44, 45, 46 en 47 VOORGESTELD DOOR DE HEER
FILIP WATTEEUW⁽²¹⁾

De amendementen nrs. 44 en 45 hebben hetzelfde voorwerp als de amendementen nrs. 41 en 42. Amendement nr. 46 strekt ertoe een registratieverplichting in te voeren voor het verrichten van diensten van private arbeidsbemiddeling. Amendement nr. 47 voorziet in de mogelijkheid tot schrapping van de registratie door de Vlaamse Regering wanneer een bureau de bepalingen van het decreet overtreedt. Luidens de verantwoording bij de amendementen sluit die verplichte registratie aan bij de verplichtingen opgelegd bij de artikelen 3 en 8 van het IAO-verdrag nr. 181.

Bespreking

1. Wat de amendementen nrs. 44 en 45 betreft, wordt verwezen naar de bespreking van de amendementen nrs. 41 en 42.
2. Wat de bij de amendementen nrs. 46 en 47 voorgestelde regeling betreft, dient te worden nagegaan in hoeverre een verplichte registratie verenigbaar is met het IAO-verdrag nr. 181 en met de dienstenrichtlijn. Wat dat betreft kan het volgende worden opgemerkt.
 - 2.1. Zoals de Raad van State, afdeling Wetgeving, ook al heeft opgemerkt in advies 48.142/1 over het voorontwerp van decreet "betreffende de private arbeidsbemiddeling", kan het afschaffen van de huidige erkenningsregeling voor bureaus die diensten van private arbeidsbemiddeling verrichten worden geacht in overeenstemming te zijn met de afwijkmogelijkheid waarin artikel 3, lid 2, van het IAO-verdrag nr. 181 voorziet, doch dient er in elk geval voor gewaakt te worden dat de door dat verdrag aan werknemers en werkzoekenden verleende rechten en bescherming op een gelijkwaardige wijze worden gewaarborgd. Het ontwerp van decreet zoals het thans voorligt, verbindt aan het niet naleven van de in artikel 5 ervan opgenomen voorwaarden enkel nog het opleggen van een straf- of administratieve sanctie. De bij amendement nr. 46 voorgestelde registratieverplichting kan in dat opzicht geacht worden

⁽²¹⁾ *Parl. St.* VI. Parl. 2009-2010, nr. 641/10.

CE

48.922/1

de ontworpen regeling meer in overeenstemming te brengen met de verplichtingen die inzonderheid uit artikel 3 van het IAO-verdrag nr. 181 voortvloeien⁽²²⁾.

2.2. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van de dienstenrichtlijn kunnen eisen aan het verrichten van een dienstenactiviteit worden gesteld als deze gerechtvaardigd zijn om redenen in verband met de openbare orde, de openbare veiligheid, de volksgezondheid of de bescherming van het milieu.

Zoals door de Raad van State, afdeling Wetgeving, ook al werd gesteld in onder meer advies 43.646/2⁽²³⁾, is een registratieregeling in beginsel niet onverenigbaar met artikel 16, lid 3, van de dienstenrichtlijn⁽²⁴⁾. Gelet op de kenmerken ervan (eenmalig, via een onlinetoepassing, enkel strikt noodzakelijke gegevens) kan de bij amendement nr. 46 voorgestelde registratieregeling geacht worden in overeenstemming te zijn met de dienstenrichtlijn. Wel dient rekening te worden gehouden met de reeds bestaande LIMOSA-meldingsplicht, waaraan wordt gerefereerd in de memorie van toelichting bij het voorliggende ontwerpdecreet. Het is de Raad van State, afdeling Wetgeving, niet duidelijk of er een overlapping bestaat tussen die meldingsplicht en de bij amendement voorgestelde registratieverplichting. Indien dat wel het geval is, zal die overlapping, gelet op artikel 8, lid 1, van de dienstenrichtlijn⁽²⁵⁾, dienen te worden weggewerkt.

De registratieverplichting kan evenwel in geen geval betrekking hebben op uitzendactiviteiten, aangezien voor het verrichten van die activiteiten overeenkomstig het

⁽²²⁾ Zie in dat verband ook: Adv. RvS, 46.124/2, 25 maart 2009, over een voorontwerp van decreet van de Duitstalige Gemeenschap "über die zulassung der Leiharbeitsvermittler und die Überwachung der Privaten Arbeitsvermittler", *Parl. St.*, D. Gem. R. 2008-2009, nr. 156/1, 38.

⁽²³⁾ Adv. RvS, 43.646/2, 24 oktober 2007 over een voorontwerp van decreet van het Waalse Gewest "modifiant le décret du 13 mars 2003 relatif à l'agrément des agences de placement" (*Parl. St. W. Gew. R.*, 2008-2009, nr 951/1, 97-110).

⁽²⁴⁾ Zie ook HvJ, C-74/09, 15 juli 2010, *Bâtiments et Ponts Construction SA, WISAG Produktionsservice GmbH*, voorheen *ThyssenKrupp Industrieservice GmbH*, tegen *Berlaymont 2000 SA*.

⁽²⁵⁾ Artikel 8, lid 1, van de dienstenrichtlijn luidt: "De lidstaten zien erop toe dat alle procedures en formaliteiten betreffende de toegang tot en de uitoefening van een dienstenactiviteit eenvoudig, op afstand en met elektronische middelen via het betrokken één-loket en met de relevante bevoegde instanties kunnen worden afgewikkeld."

CE

48.922/1

ontwerp van decreet reeds een erkenning vereist is en de samenloop van beide regelingen moet worden geacht in elk geval niet verenigbaar te zijn met de dienstenrichtlijn.

3. Bij de amendementen nrs. 46 en 47 kan ten slotte nog het volgende worden opgemerkt.

3.1. Teneinde te vermijden dat bureaus die reeds "voor de eerste maal" diensten van private arbeidsbemiddeling hebben verricht vóór de inwerkingtreding van het voorliggende ontwerpdecreet, niet onderworpen zouden zijn aan de meldingsplicht, dient in het voorgestelde artikel 5/1, tweede lid, van het decreet (amendement nr. 46) te worden geschreven "voor de eerste maal na de inwerkingtreding van dit decreet".

3.2. Overeenkomstig de beginselen die de verhouding regelen tussen de wetgevende en de uitvoerende macht, dienen de essentiële bestanddelen van een te regelen aangelegenheid door de decreetgever zelf te worden vastgesteld. Dat is niet het geval voor de aangelegenheid waarvan de regeling in het voorgestelde artikel 23/1, tweede lid, van het decreet (amendement nr. 47) volledig aan de Vlaamse Regering wordt gedelegeerd.

CE

48.922/1

De kamer was samengesteld uit

de Heren J. BAERT, staatsraad, voorzitter,

B. SEUTIN,
W. VAN VAERENBERGH, staatsraden,

Mevrouw A. BECKERS, griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. STEEN en Mevr. N. VAN LEUVEN,
auditeurs.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

A. BECKERS

J. BAERT